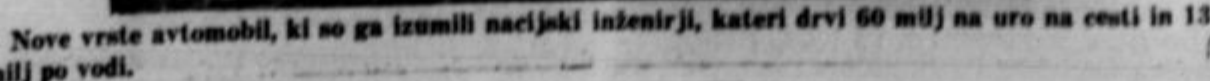

Washington, D. C. — Neutralsnostna zakonodaja, ki nas se razširi z dogovori z drugimi državami, podpravljanje orožja in municijske industrije, militarna obramba samo v slučaju invazije Amerike in zaščita civilnih svobodščin ameriških državljanov so bile glavne točke programa, ki je bil sprejet na letni konvenciji Protivojne lige. Konvencija se je izrekla tudi za odpoklice ameriškega vojaštva s Filipinskih otokov.

KRIŠTOF DIMAČ

Spisal JACK LONDON. — Iz angleščine prevedel FRANCE MAGAJNA

S trudnimi očmi je gledal, kako nož leze navzgor. Pa videl je še več. Videl je preplašeno, nemirnega malega moža, ki se je tresel in venomer klepetal, da bi se zamotil. Videl je, kako ga premaguje omotica sprčo groznega prepada, ki je zijal tik poleg njega, videl je junaka, ki je občutil strah in grozo preteče smrti, pa vendar ni hotel zapustiti tovariša, nego je tvegal zanj življenje. Izra srečanja s Čomkom ni Dimač še nikogar tako naglo zljubil. To je bil pravi mesojedeč, vzoren prijatelj, plemenit do pogibe in tako odločen, da ga bo jazen in trepet nista mogla omajati. Nato pa je Dimač hladnokrvno premislil položaj. Bilo je nemogoče, da bi se rešila oba. Ne glede na vse prizadevanje sta vzdržema polzela vedno globlje. Dimač se je jasno zavedal, da edino njegova teža vleče Karsona navzdol. Karson je bil lahek kakor muha, nikjer bi se mu ne pospolnilo. O da, če bi ne bilo njega, bi se mali mož brez težave rešil.

"Zdaj sva pa na konju!" je govoril Karson zgoraj. "Kakor bi mignil bova rešena."

V Karsonovem glasu se je razodeval boj med upom in obupom. To je Dimača nagnilo, da se je odločil.

"Poslušaj me," je rekel mirno in zaman poskušal pregnati izpred oči podoba Joy Gastelove. "Nož sem ti zato poslal nazaj, da se boš laže rešil. Si me razumeš? Z malim nožem, ki mi je ostal, prerežem vrv. Gre namreč edino za to, ali grem v prepad sam ali pa greva oba. Bolje bo, če grem sam. Me razumeš?"

"Obema smrt ali obema rešitev," je odgovoril tresoč se glas. "Daj no, potrpaj še par minut."

"Koliko minut je že preteklo! Oženjen nisem. Nimam niti ljubezive drobnice žene niti otročičev niti sadovnjakov. Nihče me ne pričakuje. Ti se reši!"

"Čakaj! Za Boga, čakaj!" je divje vpil Karson. "Nikar tega! Daj mi vsaj priliko, da te rešim. Le mir, ti stari konj! Oba bova rešena, boš videl. Take luknje izkopljem, da bi dvignil hišo s hlevom vred, če bi se vanje uprl."

Dimač ni odgovoril. Počasi, nežno in z nasladi je začel piliti napeto vrv. Pilit je tako dolgo, dokler ni eden izmed treh pletunkov počil.

"Kaj delaš?" je obupno klical Karson. "Če prerežeš, ti ne bom nikdar odpustil. Oba ali nobeden. Rešila se pa bova, to ti rečem. Čakaj! Za Boga, čakaj!"

In Dimač se je zastrmel v prerezani pletunek, ki je visel od vrvi pet palcev pred njegovim oesom. Tedaj se mu je razodel strah v vsej svoji slabosti. Naenkrat je zahrepenel po življenju. Brezno mu je vzbujalo grozo in njegov preplašeni razum ga je silil, naj se poda nespametnemu, nadopolnemu odlašanju. Strah ga je slednjič nagnil, da se je podal.

"Dobro," je zaklical, "počakam. Stori, kar moreš, ampak rečem ti, Karson, če začneva zopet polzeti, bom prerezal."

"Hm! Izbiš si tisto iz glave! Saj sva že napol rešena. Zdaj mi ne bo nikdar več spodrnilo. Tako sem prijemljiv kot oblji. Držal bi se tudi, če bi bilo dvakrat bolj strmo. Izdobil sem tako luknjo, da noga sploh ne more spodleteti. Le molči nekaj časa in me ne moti pri delu."

Čas je mineval po polževo. Dimač je vse svoje misli zbral okoli motne bolečine, ki mu jo je prizadeval počen nohet na sredincu. Zakaj ga ni že zjutraj prirezal, saj ga je takrat že bolel. Trdno je sklenil, da ga bo takoj pristrigel, kakor hitro se reši te vražje ledene pasti. Nato pa je začel z drugega vidika proma-

trati tisti nohet in razboljeni prst. Še minuto, ne recimo, še nekaj minut, pa bo ta nohet in ta tako spretno zvarjeni prst delček velike kepe zmaščenega mesa na dnu prepada. Spoznal je, da ga obhaja groza, in je zasovražil samega sebe. Obšel ga je nepopisen srd in že je zamahnil z nožem proti vrvi. Pa zopet je zmagal strah pred smrtjo. Povesil je roko in trepetajoč po vsem telesu se je obupno začel oprijemati opozile površine strmega ledenika. Tolažil se je, da trepeče samo radi tega, ker je premočen od vode, ki se je cedila po taja-jočem se ledu, a v svojem arcu je prav dobro vedel, da to ni res.

Zopet je zaslišal vzklik obupa. Vrv je pustila. Začel je polzeti navzdol. Premikal se je zelo počasi. Vrv se je sicer zopet napela, ni pa mogla ustaviti njegove poti proti pošastnemu grobu. Seveda Karson ga ni mogel držati in je drsel za njim. Nenadoma je Dimač začutil, da je konica njegovega čevlja, ki je doslej škrtala po ledu, prešla v praznino. Bil je to rob, za njim pa navpična stena, zijajoči prepad. Spomnil se je, da bo tek njegovega padca tudi Karsonova strmoglavlil v globino.

Spoznanje dobrega in zlega, ki ga je prešnilo v tem groznem trenutku, je v hipu strlo v njem ljubezen do sveta in hrepenenje po življenju. Začutil je, da bi bila silna krivica, če bi se Karsona potegnil za sabo v pogin. Slep in obupno je mahnil z nožem po vrvi. Videl je, kako so se posamezni prameni ločili, začutil je, da se je začel hitreje pomikati, nato pa je padel.

Kaj se je potem zgodilo, pravzaprav ni več vedel. Omedlel sicer ni, ampak zgodilo se je prehitro in nepričakovano. Namesto da bi padel v grozno brezno, so njegove noge skoroda takoj pod robom pljusnile v vodo. Štrbunknil je v tolmun in mrzli škrop ga je hladilno polil po obrazu. Prva njegova misel je bila, da prepad ni tako globok, kakor je prej domneval. Domisljal si je, da je nepoškodovan dospel na dno. Pa je kmalu uvidel, da ni tako. Nasprotna stena prepada je bila oddaljena kakih dvanajst čevljev, on pa je ležal v majhni kotlini, ki jo je v topečem se ledu izdobil voda, kapajoča z roba prepada skoraj dvanajst čevljev navzdol. Vode je bilo v kotlinici dva čevlja globoko. Pogledal je preko roba in zagledal pod seboj več sto čevljev globok prepad in hudournik, ki se je penil na dnu.

"Oh, kakaj si to storil?" je zaslišal obupen vzklik zgoraj.

"Poslušaj," je zaklical navzgor. "Nič hudega mi ni in udobno sedim v majhni kotlini, do vratu v vodi. In oba najina nahrbtnika sta tudi tu. Baš prav, bom sedel nanju. Prostora je za pet mož. Če ti izpodleti, se lepo k ledu tišči, pa ne zgrešiš moje prižnice. Zdaj jo pa mahni na vrh in odidi v kočo! Ljudje morajo biti tam, ker od tukaj vidim, da se kadi iz njegovega dimnika. Poišči kakšno vrv ali kaj takega, iz česar bi se dala napraviti vrv, in pridi nazaj, pa mi vrzi trnek."

"Ali si res živ?" je vprašal Karson z glasom, v katerem je zvenela nejevera in neprikrito veselje.

"Pri mojem poštenju in srečni moji zadnji uri. Zdaj pa hiti, če ne, se bom prehladil na smrt."

Dimač je s peto začel prebijati rob kotlinice. S tem je napravil odtok in se obenem ugrtel. Ko je voda otekla, je z vrha zaslišal Karsona, ki mu je naznanjal, da je srečno prilezel na varno.

(Dalje prihodnjt.)

nje in vendar se iz dimnikov ne vali dim.

Pri oknu stoječi muški so se sklonili in se začeli sam bog ve zakaj ozirati po oblakih.

— Ali bi se pa ne dala ta nedelja prenesti na preteklo?

— Kako?

Vprašanje se ni ponovilo. Ali pojdeto po hišah, tovariš?

— Kako?

Zopet nobenega odgovora.

Čez pol ure je vrgel tujec svojo skušntrano grivo nazaj in odšel iz šolskega poslopja. Muški so se prerinili na ulico in čakali s pritajeno sapo, kam se bo obrnil. Tujec je stal s svojo mapo tu in se oziral po strehah njihovih hiš. Muški so sledili njegovim pogledom in oprezovali na vse strani.

— Zdi se, da pri vas ni dima, — je dejal tujec.

— Pri nas ga nikoli ni, — je pripomnil predsednik, ki se je bil prerinil do njega.

— To je dobro. Pri vaših sosedi se namreč vali dim iz vsakega dimnika.

— Tam ni nobene discipline, — je dejal tajnik.

— Že prav... Proglasen je teden boja proti žganjekuhi. Sledite vašemu predsedniku in podpirajte ga v vsem.

— Kako bo pa po tem tednu?

— Kaj?

Nihče ni odgovoril.

— Lepega vraga so nam skuhal, — so godrnjali muški. — Žganjanje je na pragu, kad je pripravljen, naenkrat ti pa kar tebi nič meni nič prepovedo kuhati žganje.

— Kmalu nam ti zlodji razgla-se, naj hodijo ljudje en teden brez hlada.

— Morda bi pa lahko nadaljevali žganjekuho, — je dejal glas iz ozadja, ko je tujec izginil z obzorja.

— Jaz ti ga že nakuham, — je zagodrnjal predsednik. — Mar nisi slišal? Nedelja boja in proti temu ni nobenega odpora.

Kovač, ki ni bil na zborovanju, je prihitel ves zasopel.

— Kje si pa tičal?

— Kje? Vrag vas vzemi vse!

— Je zagodrnjal kovač in si ob-risal s predpasnikom roke.

— Baba se je prestrašila, izli-la je iz kadi vse kravi v jasli, krava se je napila in zdaj divja, da ne vem, kaj bi počel z njo.

— Zadnjič je bilo tudi več krav pijanih, — se je oglasil sed-lar. — A pri meni so ti fantiči kuhali žganje in se napili tako, da so zboleli. Sosedom žant je nekaj bleknil in moj Riša — o-sem let je star — ga je nakle-stil. Malo je manjkalo, da s staro od strahu nista umrla.

— S temi smrkvci je res križ.

Vsi žro žganje.

— Seveda, saj ga sami kuhajo. Kaj hočeš?

— Mojemu Aljoški je komaj devet let, pa ti je vsak dan pi-jan kakor mavra.

— Seveda mlad je še, od kod naj vzame pamet.

— Med vojno je nam predla kaj trda. Pet let smo se borili in bog mi je priča, da niti en dan nismo bili pijani. Bill smo že siti tega pasjega življenja.

— Zdaj so pa zopet začeli, ti zlodji. Baš pred žganjanjem ti mora vtakniti svoj nos tja, ka-mor bi ne bilo treba.

Predsednik je nastavljal roko na čelo in pogledal tja, kamor je krenil agitator. Končno je vprašal:

— Ali ste videli, da je že žel čez most?

— Vsak čas bo na hribu, — je odgovorilo več glasov hkrati in vsi so se ozirli na predsednika.

Predsednik je privlekel iz žepa mehur in ne da bi koga pogle-dal si je jel zvijati cigareto.

— Da, da. Med vojno smo ži-veli preklicano slabo. Zgodilo se je, da smo imeli žganjanje, pa ni bilo vodke.

— In to naj bi bilo žganjanje? — Kaj bi govorili o tem. To ni bilo življenje, temveč preze-banje.

— Ej, ko so razbijali žganjar-ne, so se ga ljudje pošteno na-lezli. Če so našli kje v pred-mestju na sodček, so pili do ne-zavesti. Samo v pravih časih se pripoveduje o takih rečeh.

— O da. Zgodilo se je, da si prišel v vas, pa je bila kakor izu-mrla. Vsi so bili pijani.

— Zdaj ni prave svobode, — je menil nekdo. Kovač je na to samo krepko piljnil in molčal. Šele čez nekaj časa je pripom-nil:

— Dva sta požrla liter vodke. Vrag jih vzemi, take pijance.

— Kaj se da živeti brez vodke?

O tem niti ne govorim, da je vod-ka potrebna za dušo — tudi no-bene kupčije ne skleneš brez nje. Recimo, da greš s prošnjo k ob-činski upravi — kako bi mogel priti tja praznih rok?

Predsednik je molče kadir ci-gareto, pljuval in pogledoval tja na hrib.

— Da, da, res je tako, — so pritrdili muški v en glas. — Če imamo vsaj predsednika, ki ra-zume naše križe in težave, se še da za silo živeti.

— Glavno pa je, da vse to ni-kamor ne vodi. Če je že narava vse tako ustvarila — čemu bi človek modroval, saj itak nič ne pomaga.

— To je res. Lani so preku-hali vse žito v žganje, jesti ni bilo kaj, beda je bila strašna, to-da za žganjanje je imel vsak vse-ga dovolj in takoj prvi dan so bili tako pijani, da so se valjali po tleh kakor klade.

Predsednik je bil ta čas poka-dil cigareto do konca, še enkrat se je ozrl na hrib in dejal:

— Ne vidim ga več.

Vai so se v nestrpnem prič-a-kovanju obrnili k njemu.

— V interesu reda in miru... pa tudi da se zagotove ljudem neobhodno potrebni življenjski pogoji... proglašam nadalje-vanje žganjekuhe. Toda paziti morate! Če bi med tednom kaj opazil, bo joj!

— Kako pa z dimom, tovariš predsednik? — je vprašal nekdo iz zadnjih vrst.

— Dim pa spravite, kamor ve-ste in znate. In pa pijani otroci naj mi ne hodijo na ulico, kajti naenkrat bi jo mogel primahati v vas tak nebodigatreba, a vaši otroci so navadno pijani kakor krave...

— Ubogajte predsednika, je zaključil tajnik vaško zborova-nje.

Za kratek čas

Na divjem zapadu

Neki farmar z divjega zapa-da se je prišel v New York ženi-t. Res si je kmalu našel ženo, da mu je bila pogodu, in se je odpeljal z njo.

Pol leta je minilo in spet so znanci zagledali farmarja v New Yorku. Vprašali so ga, kaj počne njegova žena.

"Premislite," odgovori mo-žak, "premislite, kakšno smolo sem imel: nisva bila še dva me-seca poročena, ko se mi žena spotakne nad nekdo korenino in si zlomi nogo. Kaj sem hotel, u-streliti sem jo moral."

Narobe svet

"No, stara sablja, ali si kaj srečen z ženo?"

"Veš, to ti je težka reč. Šiva-ti se je učila, pa ne šiva; krpati zna, pa ne krpa. Kuhati kajpak ne zna, pa vseeno kuha!"

Po telefonu

Cveba telefonira svojemu pri-jatelju Zolni:

"Halo, Zolna, si ti?"

"Da."

"Ali mi lahko posodiš sto do-larjev?"

"Oprosti, ne razumem, slaba zveza."

"Vprašal sem, ali mi lahko posodiš sto dolarjev?"

"Nekaj mora biti na progi, da je tako slaba zveza," meni Zolna. "Niti besedice ne razu-mem."

Tedaj poseže vmes telefonska centrala:

"Oprostite, zveza je prav do-bra!"

"Če je tako, mu pa vi posodi-te stotak!" zagodrnja ardito Zolna.

Praktično

"Milostljiva, pri vratih so kar trije gospodje s sesalci na prah. Pravijo, da ste jih naročili na poskusno predvajanje."

"Res je. Vsakega pošljite v drugo sobo, pa naj pokažejo, kaj znajo!"

WEEKS DENTAL OFFICE

Vedno nizke cene za X-RAY

Ure: 8:30 do 8:30 zvečer

Phone: Harrison 0751

326 S. STATE ST.

Opposite DePaul University

Francoski fašisti, ki ga je policija aretirala, ko je napadel vornika na komunističnem shodu v bližini Pariza.

BOŽIČNI IZLETI V JUGOSLAVIJO

PARNIKI IZ NEW YORKA:

EUROPA . . . 5. decembra
NEW YORK . 10. decembra
HAMBURG . 15. decembra
BREMEN . 16. decembra

Brzi vlak ob BREMEN in EUROPA v Bremen-haven zajamči udobno potovanje do Ljubljane. Izborne železniške zveze od Cherbourga do Hamburga.

Za pojasnila vprašajte lokalnega agenta ali

130 WEST RANDOLPH ST., CHICAGO, ILL.

HAMBURG - AMERICAN LINE
NORTH GERMAN LLOYD

NAROČITE SI DNEVNIK PROSVETA

Po sklepu 10. redne konvencije se lahko naroči na list Prosveta v prišteje eden, dva, tri, štiri ali pet članov iz ene družine k eni naročnini. List Prosveta stane za vse enako, za člane ali nečlane \$6.00 s eno letno naročnino. Ker pa člani že plačajo pri assessmentu \$1.20 s tednik, se jim to prišteje k naročnini. Torej s daj ni vzroka, reči, da je list predrag za člane S.N.P.J. List Prosveta je vaša lastnina. I gotovo je v vsaki družini nekdo, ki bi rad čital list vsak dan. Cen listu Prosveta je:

Za Zdrž. države in Kanado \$6.00	Za Cicero in Chicago je.....\$7.50
1 tednik in.....4.80	1 tednik in.....6.50
2 tednika in.....3.60	2 tednika in.....5.10
3 tednike in.....2.40	3 tednike in.....3.70
4 tednike in.....1.20	4 tednike in.....2.30
5 tednikov in.....nič	5 tednikov in.....1.50
Za Evropo je.....\$9.00	

Izpolnite spodnji kupon, priložite potrebno vsoto denarja ali Money Order v pisnu in si naročite Prosveto, list, ki je vaša lastnina.

Pojasnilo:—Vselej kakor hitro kateri teh članov preneha biti član S.N.P.J., ali če se preseli proč od družine in bo zahvaloval sam svoj list tednik, bode moral tisti član iz dotične družine, ki je tako skupno naročena na dnevnik Prosveto, to takoj naznaniti upravništvu lista in obenem doplačati dotično vsoto listu Prosveta. Ako tega ne stori, tedaj mora upravništvo znižati datum za to vsoto naročnika.

PROSVETA, SNPJ, 2657 So. Lawndale Ave., Chicago, Ill.

Priloženo pošiljam naročnino za list Prosveto vsoto \$.....

1) Ime.....Čl. društva št.....

Naslov.....

Ustavite tednik in ga pripišite k moji naročnini od sledečih članov moje družine:

2).....Čl. društva št.....

3).....Čl. društva št.....

4).....Čl. društva št.....

5).....Čl. društva št.....

Mesto.....Država.....

Nov naročnik.....Star naročnik.....

TISKARNA S.N.P.J.

SPREJEMA VSA

v tiskarsko obrt spadajoča dela

Tiska vabila za veselice in shode, vizitnice, časnike, knjiž. koledarje, letake itd. v slovenskem, hrvaškem, slovanskem, češkem, nemškem, angleškem jeziku in drugih

VODSTVO TISKARNE APELIRA NA ČLANSTVO S.N.P.J. TISKOVINE NAROČA V SVOJI TISKARNI

Vas pojasnila daje vodstvo tiskarne.—Cene zmjerne, unijako delo prve vrste

Pišite po informacije na naslov:

SNPJ PRINTERY

2657-59 SO. LAWNDALE AVENUE
 CHICAGO, ILL.

Pantelejmon Romanov:

DIM

Nekako tri dni pred žganjanjem je bil predsednik vaškega sovjeta poklican v poslopje so-vjete. Prepustil je žganjekuho otrokom in odšel tja s tajnikom. Gredoč po vasi sta opazovala dimnike in majala z glavama: iz vsakega dimnika se je valil dim. —Vai delajo, — je dejal pred-sednik. — Kdo bi bil mislil, da bomo to doživeli; vsak ima svojo žganjekuho doma. — To je vam užitek, — je pripomnil tajnik, — zdaj vidimo, da se nismo borili zaman.

Čez dobro uro sta tekla na-zaj. Predsednik je mimohite trkal na vsa okna in kričal: Kotle ugasnite, vražja strela! Žganjekuho takoj ustavite. — In ko so muški vsi prestrašeni prihiteli iz bajt in vpraševali, zakaj, je predsednik kričal v odgovor: — Agitator je prišel na boj. Pazite se! Vse skrijte! — Kako naj skrijemo, če je pa kad že pri-pravljena? — Storit, kakor vam drago. Najlito teletom v jasli, če hočete. Če bi pri kom kaj našel, cigani grdi, bi vam predla slaba, da veste! — In hitel je naprej.

— Na zborovanje! — je kričal na drugem koncu vasi tajnik.

Takoj, takoj... samo da po-spravimo... daj nam pospra-viti...

— Kako naj človek opravi svoje delo, — so godrnjali muški. Begali so železniki kotli ka-kor divji in se zaletavali na pra-gu v otroke, zroče za njimi v velikem strahu.

A ve? Kaj se pa pletete tu pod nogami? Se vas je bilo treba. Delajte, babe! Nosite ven kotle!

Čez pol ure je stopil pred-sednik zopet na ulico in se ozrl na dimnike. Iz nobenega več se ni kadilo.

— Dobro ste to napravili, fan-tije, — jih je pohvalil tajnik. — V trenutku se je vsa vas iztrez-nila.

— Disciplina.

Tujec, mož v usnjenem jopi-ču, z nagajko in mapo v rokah je vstopil v šolsko poslopje, ka-mor je bilo sklicano zborovanje. Prerinil se je skozi množico mu-žikov, ki so se mu spoštljivo umikali, kakor če pride v cerkev zastopnik oblasti. Ustavil se je pri mizi, vzel iz mape šop papir-jev in si popravil lase, ki so mu padali vsi skušntrani na čelo, čim se je nagnil nad mizo. Potem je nekaj časa nezaupljivo motril množico in naenkrat je vprašal:

— Ali kuhate žganje? Vsi so z zadregi molčali. — Kdor ga ne kuha, naj dvigne roko. Nihče se ni ganil.

— Kaj vraga! — je dejal tu-jec in se obrnil k muški, stoje-čemu pred njim. — Vi kuhate žganje?

— Jaz? Kaj še!

— Zakaj torej ne dvignete roke?

— Zakaj naj bi dvignil roko sam?

— A vi?

— Tudi jaz ga ne kuham.

— Prosim torej, tovariši, pro-glāšen je bil teden boja proti tajni žganjekuhi. Kdor kuha iz žita žganje, zagreši najhujši zlo-čin, ker izpodkopava blagor vse-ga naroda. Se vedno imamo pre-malo žita in zato ga ne smemo uničevati. Ste razumeli?

— Kaj bi ne razumeli? To je vendar jasno, — je odgovorilo več glasov.

— No torej, in sami morate paziti na to, če so med vami ne-zavedni člani družbe, ki tega ne razumejo.

Tisti, ki so stali najbližje v polkrogu okrog mize s kučmami v rokah kakor pred pridigarjem ali preiskovalnim sodnikom so se obrnili pri zadnjih besedah na-zaj in vprašujoče gledali, kakor bi hoteli zvedeti, ali so res med njimi nezavedni člani družbe.

— Tako sem se peljal nekoč skozi neko vas in iz vsakega dimnika se je valil dim. Kaj ta-kega!... Za take reči... Ko imamo žita komaj za moko.

Žganjanje... se je začel iz zadnjih vrst plah glas.

— To ne spada k stvari, da je žganjanje. Pri vas je tudi žganja-